

Ένα δείγμα Φιλοσοφίας της ζωής:

Γιώργου Σπηλιώτη, **Μαρίνος Χιόνης: «το παιδί που άλλαξε το πεπρωμένο του»**,

Πάτρα 2010.

Θα φανεί παράξενο το ότι επιχειρώ να παρουσιάσω αυτό το μικρό πεζογράφημα του κ. Σπηλιώτη, ενώ ταυτόχρονα θα σημειώσω ότι την ίδια μέρα έφτασαν στα χέρια μου και τρία άλλα βιβλία του ίδιου δημιουργού, που είναι έργα ποιητικά και με τους τίτλους:

Θάλασσα Αγάπη μου, Πάτρα 2004,

Θαλλόν Ελαιάς, Πάτρα 2005,

Φάρος.....ποιήματα, Πάτρα 2007.

Το γιατί περιορίζομαι σήμερα στην παρουσίαση αυτού μόνο του βιβλίου, που χρονικά είναι το τέταρτο, ελπίζω θα κατανοηθεί από όσα ακολουθούν για τούτο (το τέταρτο) και από μία ομολογία που νομίζω φρόνιμο να την προτάξω: έχουν ασχοληθεί με την ποιητική δημιουργία του Γ. Σπηλιώτη τόσοι εκλεκτοί εκπαιδευτικοί, ώστε νομίζω ότι δύσκολα θα μπορούσα να γράψω κάτι καινούργιο ή πιο βαθυστόχαστο. Αλλά και για δυο άλλους λόγους: Το πεζογράφημα για τη ζωή και τη σταδιοδρομία του Μαρίνου Χιόνη εκφράζει μία **φιλοσοφία ζωής** που μου φαίνεται ότι είναι ανάγνωσμα υψηλού επιπέδου, κατανοητό, συγκινητικό, γοητευτικό για όλους τους αναγνώστες, οποιοδήποτε επίπεδο παιδείας κι αν έχουν ανεβεί. Είναι φιλοσοφία κοινωνική.

Επιπλέον, στις σελίδες αυτού του βιβλίου ο δημιουργός του αγγίζει από πολλές πλευρές μια από τις πιο δυνατές έννοιες της **ανθρώπινης φιλοσοφίας**: την έννοια της **Τύχης**, της **Μοίρας** (π.χ στις σελ. 14,31,45, 46, 93, 118, 120 .κ α.) Και ομολογώ ότι με συγκίνησε τόσο (ή με προβλημάτισε τόσο), που αποφάσισα να ασχοληθώ κι εγώ κάποια ώρα με ένα άρθρο σχετικό, με τον τίτλο: «Για την Τύχη, την Ατυχία και τα Τυχαία της Ζωής»¹.

Επανέρχομαι στο βιβλίο που με συγκίνησε και με προβλημάτισε: **Μαρίνος Χιόνης: «το παιδί που άλλαξε το πεπρωμένο του»**.

Πρόκειται για βιογραφία που έγραψε ο κ. Σπηλιώτης, γιατί τον συγκίνησε η σταδιοδρομία του κ. Χιόνη και έκρινε ο συγγραφέας ότι πρόκειται για πορεία θαυμαστή, κοινωνικά αξιέπαινη και αξιομίμητη από όποια σκοπιά, ψυχολογική και κοινωνική, σε τέτοιο βαθμό, ώστε ο κ. Σπηλιώτης ένωσε χρέος του προς τον βιογραφούμενο και την κοινωνία που τον γέννησε να προβάλλει ένα τέτοιο παράδειγμα ζωής, με αγώνα, επιτυχία και ευδαιμονία.

¹ Θα προωθηθεί στην ιστοσελίδα μας (www.voros.gr) αργότερα.

Το βιβλίο, λοιπόν, για τον κ. Χιόνη το αρχίζει με ένα φιλικό χαιρετισμό από ένα διάσημο χειρουργό που πραγματοποίησε επίσης θαυμαστή πορεία, ανάλογη προς αυτήν του κ. Χιόνη. Πρόκειται για τον κ. **Ανδρέα Τζάκη** (σελ. 7 του βιβλίου).

Στη σελ. 9 διαβάζουμε «χαιρετισμό από έναν φίλο» (του κ. Χιόνη). Αυτός θεώρησε καλό να αρχίσει με έναν υπέροχο ορισμό της ανθρώπινης φιλίας. Και θυμίζει ότι πρόκειται για το απόσπασμα 98 από τα σωζόμενα του αρχαίου σοφού Δημόκριτου: «η φιλία ενός ανθρώπου συνετού είναι πιο σημαντική από τη φιλία όλων των ασυνέτων ανθρώπων» («ενός φιλία συνετού κρείσσων πάντων ασυνέτων»). Και προσθέτει παρακάτω: «Με τον Μαρίνο Χιόνη υπήρξαμε συμφοιτητές το 1951 στην Ιατρική Σχολή Αθηνών... Και κλείνει αυτό το φιλικό αφιέρωμα στη σελ. 11 με τούτη την έκφραση ευγνωμοσύνης: «Του χρωστώ αυτό που έγινα και δηλώνω: **Λαμπρόπουλος Ιωάννης**, Οφθαλμίατρος ελέω Μαρίνου Χιόνη». Τον αναγνωρίζει ως άγιο πρόσωπο ως προς τις προθέσεις και τις πράξεις του, προφανώς.

Ποιος είναι, λοιπόν, ο Μαρίνος Χιόνης; Και ποια τα βήματά του κατά τη σταδιοδρομία του:

- Στα δυο του χρόνια έμεινε ορφανός από μάνα έχοντας και μια τετράχρονη αδερφή. Στα τέσσερα χρόνια του Μαρίνου ο πατέρας του αναγκάστηκε να φύγει μετανάστης στην Αργεντινή, για να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της ζωής, αφήνοντας τα δυο παιδιά στις φροντίδες της θείας τους.
- Μικρός ο Μαρίνος δεν μπορούσε πια να πει τις λέξεις Μάνα – Πατέρας για να ζητήσει κάτι. Το θείο του το Γιώργη τον έβλεπε σαν πατέρα και τον υπεραγαπούσε, γιατί δεν του χάλαγε χατίρι. Η θεία του η Μαρία ήταν αυστηρή, αλλά καλή νοικοκυρά. Όσο για τη Μάνα, τη Ρωξάνη, που δεν τη γνώρισε, μάθαινε από αφηγήσεις των συγγενών ότι ήταν πάντα η γυναίκα με το χαμόγελο στα χείλη.
- Στο σχολείο ήταν ανήσυχος αλλά και εφευρετικός. Τον έλεγαν «μικρόν αντάρτη» με τις ιδιορρυθμίες του. Κι από τη θεία του άκουγε λόγο ενθαρρυντικό, ότι μπορεί να γίνει γιατρός. Και τι είναι θεία ο γιατρός; «Ο γιατρός βοηθάει τους άλλους ανθρώπους και τους κάνει καλά». Ήταν ίσως το πρώτο ερέθισμα, η πρώτη ευχή. Η αδερφή του ήταν πρώτη μαθήτρια στο σχολείο, αλλά εκείνος έμενε ο «μικρός αντάρτης». Η αδερφή του όμως τον συμβούλευε για συστηματική μελέτη και πειθαρχία και αργότερα, ως μαθητής στο Αργοστόλι, έμαθε το «Αν θέλεις να προκόψεις, κάτσε διάβασε».

Τα χρόνια της Κατοχής και του Εμφύλιου ήταν για όλους δύσκολα, αλλά ο Μαρίνος γινόταν πιο επιμελής, γιατί οι **καθηγητές** του «του είχαν εμφυτεύσει τον έρωτα της μάθησης». Το 1951 πέτυχε με την πρώτη προσπάθεια στην Ιατρική Σχολή Αθηνών. Ως φοιτητής το 1953 (με τους καταστροφικούς σεισμούς) έτρεξε ο Μαρίνος στο Νοσοκομείο Αργοστολίου, για να «απαλύνει τον ανθρώπινο πόνο». Πέρασαν χρόνια και κάποια μέρα ο Μαρίνος Χιόνης βρέθηκε σ' ένα πανηγύρι σε χωριό της Κεφαλονιάς. Ένα κύριος έσπευσε να

τον αγκαλιάσει και να του πει: «πάντα είχα την επιθυμία να σε συναντήσω, για να σου πω ένα ευχαριστώ που μου έσωσες τότε τη ζωή» (στο Νοσοκομείο, μετά το σεισμό).

Ο Μαρίνος Χιόνης στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού.

Στις 5-5-1955, πέμπτο έτος σπουδών, ο Μαρίνος Χιόνης αποφάσισε να ακολουθήσει ειδίκευση στην **οφθαλμιατρική**. Αφού πήρε το πτυχίο του και υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία, σε ηλικία 28 χρόνων έφυγε για την Αμερική. Αποβιβάστηκε στη Ν. Υόρκη, όπου συνάντησε τον πατέρα του, τον οποίο γνώριζε μόνο από φωτογραφίες. Συγκίνηση απερίγραπτη. Και έκανε σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνιας. Ειδικεύτηκε στη μικροχειρουργική μέθοδο θεραπείας του καταρράκτη. Και σύντομα αναδείχτηκε σε κορυφαίο οφθαλμίατρο. Και συχνά πρόσφερε τις ιατρικές υπηρεσίες του αφειδώς ακολουθώντας τον όρκο του Ιπποκράτη, όπου το έργο του γιατρού προσδιορίζεται ως μόνιμη φροντίδα «επ' ωφελία των καμνόντων» (φροντίδα, για να βοηθηθούν οι ασθενείς).

Το 1987 επισκέφτηκε την ιδιαίτερη πατρίδα του (Κεφαλονιά) , όπου πληροφορήθηκε ότι χτιζόταν Γενικό Νοσοκομείο. Όταν συνάντησε τους αρμόδιους φορείς του έργου, εισηγήθηκε να προγραμματίσουν και **οφθαλμολογική κλινική**, δίνοντας εκείνος την υπόσχεση ότι θα φρόντιζε για την αναγκαία δαπάνη από τον ίδιο και από Έλληνες της Αμερικής, πρόθυμους να κάνουν κάτι για την πατρίδα. Συγκέντρωσε το ποσό των 120.000 δολαρίων και το έργο ολοκληρώθηκε σύντομα. Και κατά τα ταξίδια του στη γενέτειρα συνήθιζε να προσφέρει αφιλοκερδώς ιατρική υπηρεσία σε δεκάδες ασθενών. Φημισμένος γιατρός στην ειδικότητά του, δωρητής της ειδικής κλινικής και αφιλοκερδής υπηρέτης. Και συνέχιζε να τις προσφέρει (έχοντας και τη συμπαράσταση ομογενών της Αμερικής). Έφερε και **ειδικό μαστογράφο** για το Νοσοκομείο Αργοστολίου το 1966. Επίσης, **χειρουργικό μικροσκόπιο**.

Και ένα απροσδόκητο περιστατικό: η εθελοντική προσφορά του Μαρίνου Χιόνη εκδηλώθηκε επίσης στα Νοσοκομεία Μυτιλήνης, Χίου, Τρίπολης.... Αλλά κάτι απροσδόκητο συνέβη στην Κεφαλονιά. Τοπικοί παράγοντες ζήτησαν να εφαρμοστεί μια ρήτρα του νόμου που απαγορεύει την δωρεάν προσφορά ιατρικής βοήθειας σε γιατρούς που δεν ανήκουν στο επίσημο προσωπικό του Νοσοκομείου! Τυπικά ο νομοθέτης μπορεί να έχει τους λόγους του, αλλά ηθικά, ανθρώπινα;

Και μια ευχάριστη συνάντηση του **μικρού αντάρτη** με έναν από τους δασκάλους του, τον Διονύση Τραυλό. Ευχάριστη συνάντηση, ευχάριστες αναμνήσεις. Και είπε ο μαθητής στο δάσκαλό του: «Θέλω να σας ευχαριστήσω για το ξύλο που μου δίνετε, όταν ερχόμουν αδιάβαστος». «Μα εγώ ντρέπομαι γι' αυτό» είπε ο δάσκαλος. Αλλά ο μαθητής, που δεν είχε πει ακόμα το όνομά του πρόσθεσε: Εμένα αυτή η πρακτική με βόηθησε να σπουδάσω. Κι ο

δάσκαλος τον ρώτησε: Μα, ποιος είσαι; Τότε ο μαθητής είπε το όνομά του, ο Μαρίνος Χιόνης. Και ο δάσκαλος θυμήθηκε: Είσαι ο μικρός αντάρτης!

Η βιογραφική αυτή συγγραφή που έγραψε ο κ. Σπηλιώτης για το γιατρό Μαρίνο Χιόνη είναι κείμενο γοητευτικό, ως προς τη δομή και το περιεχόμενό του, ειδικά την ανάλυση της ανθρωπιάς του ανθρώπου και την ολόψυχη αφοσίωση του γιατρού στο έργο του.

Και νομίζω ότι είναι ευχάριστο και ενδιαφέρον ανάγνωσμα για όλες τις ηλικίες (μετά την Στ΄ τάξη του Δημοτικού).

Φ. Κ.Βώρος